

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920, - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 61

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

Επιστολαί και επιταγαί απ' ευθείας
πρός τήν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ 20.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ > 20.

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δι' ὄρισμένον
ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ένα μπουμπούκι σου ανοίγει...

...μέ την πρώτη ανοιξιάτικη ανοή.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο όσοιμανής

Armand Charpentier

Θέλετε να μάθετε πώς έγινε όσοιμανής, πώς έγω, γεννημένος για την δράση και την ζωή, κατήχησα ο σκελετός που βλέπετε με οίκτον...

... Ένα φάσμα ανθρώπου, δίχως θέληση, χωρίς πόθο, άδικα και να υποφέρω ακόμη... αλλά με την έλπιδα ότι η εξομολόγησή μου θα είναι για σας ένα σωτήριο μάθημα...

... Πέντε πέντε χρόνια, άφοτος έπαινος την πρώτη πύλη του δόλου. Ήταν τον Μάιο του 1903... Είχα επιστρέψει από την 'Απω 'Ανατολή, όπου είχα μείνει είκοσι δύο μήνες...

... Δέν εκάπνισα γιατί δεν με τραβούσε καθόλου το θέσιον αυτό δηλητηριώδη. Οι τεχνητοί παράδεισοι δεν μου έκαναν καμία αντίσταση, γιατί όλες οι σκέψεις μου είχαν σκαλωθεί από το πλέον ήδονικό όνειρον...

... Πρώτος έτών είχα νυμφευθεί μία κοπέλλα, η 'Ανατολή, που ήθελα να την παντρευτώ... Τά δύο αυτά χρόνια ήσαν τα πιο ευτυχισμένα της ζωής μου... Πέσαν όμως γρήγορα και η ώρα του χωρισμού ήλθε...

... Έπι τέλους επέστρεψα. Ένα φωτεινό απόγευμα του Μαΐου ξεμαρκαρίστηκα στην Τουλούζ, όπου με περιέμενε η γυναίκα μου... Την στανάντην την φαντάζεσθε. Μία γαρά τόσο σφοδρά μου έσφιγγε την ψυχή, ώστε τά λόγια μου περνούσαν στη γλώσσά μου...

... Ναι, ήμουν τόσο μεθυμένος απ' τη χαράν αυτή, που δεν πρόσεξα τη γυναίκα μου... Μόνον το βράδυ στον Ίδιον κρηάκο που πέρασα 'όχτες βαλσαμωμένες απ' τον έρωτα, παραήρησα ότι η γυναίκα μου που βράδισε πλάι μου που την κρατούς από τη μέση κι έσφιγγε τα χέρια της, δεν ήταν ακριβώς η ίδια...

... Αδύη υπήρξεν η πρώτη έντύπωσής μου. Πάραση γρήγορα, όπως σε λίγο ξαναγύρισε και κόλλησε μ' έπιμονη στο μυαλό μου... Τά βλέμματα μου δεν σταματούσαν πιά στη γοητεία των ματιών της... Έπειτα έπλάγη της, σπέρναν τα μάτια της και ελοχράζονταν ως την ψυχή της σαν δύο τρυπάνια...

Φλεβάρης

Γ. Βιζυηνού

Ανάθεμά τον τον γεμικό, τον γέρο τον Φλεβάρη! Δέν έχει γι' όρωστος καυμό, γι' άσχημένους χάρη.

Μόν' κάνει παρονιά ποτλή, κλαί μέσα την κυρά μου κι' έγω στερούμαι τό φίλι, κι' αυτή τη συντυχία μου.

Θά ξαναβλέπω πάντοτε αυτή τη σκηνή. Ήμαστε καθισμένοι ο' ένα παγκάκι. Η Μάρθα σερκώθηκε, έπεσε στά πόδια μου, έξεραγή εις λυγμούς που έφουόκωναν τόσον βίαια τό στηθος της, ώστε παρακολουθούσα τους κτύπους της καρδιάς της...

... Ήταν μία όμολογία, μία σκληρά, ώμη όμολογία, που κάθε λέξη της μηηγόταν στο σώμα μου σαν σιδήρο.

... Αφού με είχε περιμένει μήνες και μήνες, κι' όταν ή άπάνωδός μου έληφισάξ, άφείθη να παρασυρθεί από έναν συγγράφα, που τυχαίως έγνώριζα ο' ένα σαλόνι...

... Ποτά δεν θά έμάθαινα, βέβαια, την περιπέτεια αυτή, αν ή γυναίκα μου δεν έπροξίδετο μόνη της' μά, σάς τό ελπια, ή Μάρθα είχε μία ελκίρινητα, που της ήσαν άδύνατο να την συκαλύψη...

... Έπι τέλους επέστρεψα. Ένα φωτεινό απόγευμα του Μαΐου ξεμαρκαρίστηκα στην Τουλούζ, όπου με περιέμενε η γυναίκα μου... Την στανάντην την φαντάζεσθε. Μία γαρά τόσο σφοδρά μου έσφιγγε την ψυχή, ώστε τά λόγια μου περνούσαν στη γλώσσά μου...

... Ναι, ήμουν τόσο μεθυμένος απ' τη χαράν αυτή, που δεν πρόσεξα τη γυναίκα μου... Μόνον το βράδυ στον Ίδιον κρηάκο που πέρασα 'όχτες βαλσαμωμένες απ' τον έρωτα, παραήρησα ότι η γυναίκα μου που βράδισε πλάι μου που την κρατούς από τη μέση κι έσφιγγε τα χέρια της, δεν ήταν ακριβώς η ίδια...

... Αδύη υπήρξεν η πρώτη έντύπωσής μου. Πάραση γρήγορα, όπως σε λίγο ξαναγύρισε και κόλλησε μ' έπιμονη στο μυαλό μου... Τά βλέμματα μου δεν σταματούσαν πιά στη γοητεία των ματιών της...

... Έπειτα έπλάγη της, σπέρναν τα μάτια της και ελοχράζονταν ως την ψυχή της σαν δύο τρυπάνια... Έγνώρισα ότι η άπαισιότητά της ήταν η ίδια με την άπαισιότητά μου...

... Πέντε χρόνια πέρασαν από τότε και δεν παύουμε να καπνίζουμε τ' όπιο. Είστε τριανταέξη. Όμως είμεθα δύο γέροι, χωρίς ήλικίαν, χωρίς ζώην, δύο κουρέλια που τά κυλά ο άνεμος της καταστροφής προς τον θάνατον...

... Μάρθα, συγχώρησέ με που θά σου πω αυτό, όμως μου φαίνεται πώς δεν είσαι πιά ή ίδια με την άλλωτε...

Έρα...

Gabriel Mourey

Μιά ήμέρα, δύο, τρείς ήμέρες... δεν έχει ξαναβάρθει! Μάταια, κάθε βράδυ, άπλωσα προς έσένα τά μπράτσα μου, έμύλοινα την ίερή νύκτα με τες φωνές μου, στραιτουλίξα μ' άκονιά τά χέρια μου κι' άπελαισμένη έσμινα με τά νύχια μου τη σάρκα μου που τόσο άγατούσες...

... Κι' όμως εξακολουθώ να είμαι δική σου, όλοδική σου! Δέν έπάωξ μέσα μου, πολυαγαπημένε μου, ούτε μία γωνιά που να μ' ήρσκεισαι πάγως' εκεί! Σε σφιγγώ άπάνω μου! Με τη σάρκα μου, με τό αμα μου, με την πνοή μου, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ τρελλά!

... Είσ' ή χαρά μου έου και τό μαρτύριό μου άντίμα...

... Ω λυτήριον με και γύρισε ξανά κοντά μου.

Έρωσ υπό μάσκαν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

Ο κ. Κ. Γεωργίου προς την κ. Μαγδαληνή Χρύση

3 Μαρτίου 19...

Κυρία, Αρχίζω να είμαι πολύ άνησυχός περ τό έκευό μου. Είχα σήμερα τό άκούγεμα την εύαρίστησιν να σάς γνωρίσω...

... Α! Αν έννοιωθα ότι μπορεί να σάς έρωταυθώ θά έσχιζα άμέσως τό γράμμα μου... Διότι -δέν είν' έτσι -μετά την λίγο παράξενη εκμυστήρευσιν σας προς έμένα, θά έπρεπε να ήμουν τρελλός, διά να δοκιμάσω άπάνω σας άισθητήν τρυφερότερον από μίαν σιμπαθή περιφρονείαν!

... Αισιολογία σας μ' έκάραξε. Τώρα σέπτομαι ότι, διά ν' άποκαλύπτεσθε έτσι εις ένα άγνωστόν σας, σημαίνει ή ότι δεν άποδέτε καμίαν σημασίαν εις τό γεγονός ότι έχετε πολλούς έρωμένους, ή ότι δεν σάς άνδύεφρες καθόλου ή γνώμη μου...

... Αισιολογία σας μ' έκάραξε. Τώρα σέπτομαι ότι, διά ν' άποκαλύπτεσθε έτσι εις ένα άγνωστόν σας, σημαίνει ή ότι δεν άποδέτε καμίαν σημασίαν εις τό γεγονός ότι έχετε πολλούς έρωμένους...

... Αισιολογία σας μ' έκάραξε. Τώρα σέπτομαι ότι, διά ν' άποκαλύπτεσθε έτσι εις ένα άγνωστόν σας, σημαίνει ή ότι δεν άποδέτε καμίαν σημασίαν εις τό γεγονός ότι έχετε πολλούς έρωμένους...

... Αισιολογία σας μ' έκάραξε. Τώρα σέπτομαι ότι, διά ν' άποκαλύπτεσθε έτσι εις ένα άγνωστόν σας, σημαίνει ή ότι δεν άποδέτε καμίαν σημασίαν εις τό γεγονός ότι έχετε πολλούς έρωμένους...

... Αισιολογία σας μ' έκάραξε. Τώρα σέπτομαι ότι, διά ν' άποκαλύπτεσθε έτσι εις ένα άγνωστόν σας, σημαίνει ή ότι δεν άποδέτε καμίαν σημασίαν εις τό γεγονός ότι έχετε πολλούς έρωμένους...

Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

... Κατότιν οι χυτοί βραχίον ές της και οι απαλόγαμοι στοργήλοι ώιοι της άπεκλισηθήσαν με την σεράν των καταγύζοντες...

τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή.

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

... τον έξευτελισμόν του πατρός της δέν θά τον έπέστρεπεν ούδ' αυτή. Καί άν όβριος έσκέπτετο περ τό πατρός της, κατά μείζονα λόγον δέν θά ήτο δυνατόν να σκεφθίη περ έργασίας τής μητρος της...

Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

... Και δέν εινε άνάγκη να εκτεθί εις ποιο τέναος δεικνύον και όδύνης και άπελπίσια όβριος την οικογένειαν Τώνη τό άγγελικό του θανάτου του Σόλου, του προστάτου του.

Υπερόχοι σελίδες τόλης και γοητείας (11)

Ο Αθηνάιος Παντομάς

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

... Μόλις άνοιξε την πόρτα θά 'δής φάστα τό παράθυρο ποιεί φως. Καλά 'Ακουσε, Μήσος, και κίτταξ εις τήν κίνησιν, τί θά σου πω. Θά κάτσης εκεί που ήσουν πριν έθω. Αν 'δής τίποτα εκκοκνιμομνη'ες, μ' άρχισιν να τραγουδάς μ' όλη σου τη δύναμη τό τραγούδι πουλέγες και ποιήτερα και θά τρέχης μ' όλη σου τη δύναμη κατά τό Θηησο.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΞ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΥΠΝΟΒΑΤΙΔΟΣ

ΕΠΙΣΙΟΔΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΜΙΑΣ ΝΥΚΤΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Γιούντεξ!... Πρόσφατος ελνε ακόμη εις τούς 'Αθηναίους ή πρωτοφανής διά τή κινηματογραφικά χρονία επίτυχη του πολυχρότου αστυνομικού έργου, ήως και ψυχή του τόιου εις ο θυμολογός, ο άδατος, ο ήττητος Γιούντεξ, ο μεγαλόκαρδος προσητάης τών οδικομένων και ο άδυσώπητος τών άδικούντων τιμωρός.

Γιούντεξ ο κόμης Ζίκ ντε Τρεμέξ εις τή πραγματικόν όνομα του—, βρηθόμενος υπό τού μικροτέρου άδελφού του Ροζέ, άνελεβε, δι' έρωτα και άλυτου όρκου άπάναν τή μη-τρού του, να έκδικήσ η τόν θάνατον του πα-τρού του, τιμωρών άμελίτικως τόν τραπέζιτην Φαβρόν, ένα σκληροτραχίλων και ένοπαθή άν-θρώπον, όστις, έπειδή ή κόμησα ντε Τρεμέξ ήγηθή να ίκαστοπόση τās βαταύτους όρέ-ξεις του, έφερε διά τών κατοχθόνων ένεργ-κειών του τόν σύζυγον της εις τήν οικονομικήν καταστροφήν και μετ'όλιγον εις τόν τάφον.

Πράγματι ο Γιούντεξ κατορθώνει να περι-αγάγη δι'ένος ναρκωτικού τόν Φαβρόν εις νε-κροσφάγια και κάμνον να πιστεύσει ο κόμης ότι ελνε νεκρός, τόν όπάγει έπειτα από τόν τά-φον του, τόν έπαφέρει εις τήν ζώην και τόν καταδικάζει να παραμείνη διά τής έλ-κλειστος εις ένα άποκρυφον κελλόν. Υπάρχει όμως και εις άντίπαλον. Η Δάνα Μόντι, μία τρομαρά γυναίκα, πρής τήν όποιαν ο Γιούν-τεξ, τιμωρών τόν Φαβρόν, έρχεται εις σύγκ-ρουσιν και καταστρέφει τās σκεδιά της, διότι αυτή από πολλού υπεδιέου τόν ρόλον τή έρω-μένης μίαν πλουσίον τραπέζιτην, διά να σφε-ριση μίαν ήμεραν τή έκατομυρία του. Και ο άδών μεταξύ του Γιούντεξ και τής Μόντι άρχίζει άγριο, λυσώδη, άμελίτικως. Η άδία προσπαθεί ν' άποστή τόν Φαβρόν από τās χειράς του Γιούντεξ και διά να τή έπι-τύχη σφερίη τήν προσοχήν της πρής τήν θυ-γατέρα του τραπέζιτου Ζακελίαν ήσαν 'Ομ-πρό, μίαν θαυμαστήν και ψυχρήν νέαν γυναίκα, ευγενή άριστοκρατίδα και έκτακτως ώραιαν, ή όποιαν, μετά τόν ύποτιθέμενον θάνατον του πατρός της, όρωε όλην τήν μεγάλην κληρο-νομίαν της εις τούς πτωχούς; και αυτή άφιε-ροειται με τήν προσωπικήν της εργασία εις τήν άνατροφήν του μοναχικού τέκνου της 'Ιωάννου. Ο Γιούντεξ άφ' έτέρου ερωτεύεται σφοδρώς τήν Ζακελίαν και περιέρχεται εις τήν δεινόν διλήμμα: ή ν' άποδώσει εις αυτήν τόν πατέρα της έλευθερον, καταπατών όστω τόν έρωτα όρκου του, και να ζητήση τήν χείρα της, ή να καταπιεί τήν φωνήν της καρδιάς του και ν' άφήση τόν Φαβρόν ν' άποτίση μέχρη τήν τήν τιμωρίαν του. Μία σπαρακτική τραγωδία πλέκεται όστω περί τήν άτυχή Ζα-κελίαν. 'Επι τούτους ο Γιούντεξ κατατροπώνει πληρώς τήν τρομαρά Μόντι, και σώζει από τούς δυνάεις της τήν Ζακελίαν, ή καλωσύνη της όποιαν μάλιστα τήν καρδίαν τής κοιμή-σης ντε Τρεμέξ και λυεί τόν υόν της τού με-γάλου όρκου του έπιτρέπουσα εις αυτόν ν' άπο-δώσει τήν έλευθερίαν εις τόν Φαβρόν. Τούτου έπιτευθέντος, ο Γιούντεξ νυμφεται τήν Ζα-κελίαν και υπό τή όνομα του κόμητος Ζίκ ντε Τρεμέξ — τή πραγματικόν όνομα του— ζή-μαζι τής άποστρεφόμενος εις τήν κτήμα τόν ντε λά Φονταί, ήνωτος και ευτυχής, δίχως να ύ-ποπτεται ότι γνωρίζει κανείς τόν περιπε-τειώδες παρελθόν του και να φαντάζεται ότι πέτρωνται ν' αναλάβη εκ νέου τόν ρόλον του έκδικητού και τή όνομα του Γιούντεξ.

Αυτή, με γενικωτάτας γραμμάς ή πρώτη σειρά τών έπιστολόν του ύπερφυούς ήρωος. 'Εχοντες ύπ' όψει τήν προγενεστέραν ταύτην δρασίν του οί άναγνώσται της «Σφαιρας», θά παρακολουθήσουν τήν ερεβώσαν τήν άρχομένην κατοτέρω σειράν τών δώδεκα νέων έπιστο-διών.

Ο ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ

I. - ΡΟΖΑ

Δέν ελνε πολλά έτη άφ' ότου ένας πλούσιος 'Αμερικανός, ο Τζίμ Μίλτον ήλθε να κατοικήσει εις τήν γωστήν υπό τή όνομα 'Αρμπούά έπαυση, γειτονέουσαν πολύ με τή κτήμα ντε λά Φροντέ. Είτε ένεκα τού χαρακτήρος του, είτε δι' άλλους λόγους άφροήντας μόνον αυ-τόν, ο Τζίμ Μίλτον εις ούδνα άνεχοίμενος τήν παραμικροτέραν λεπτομέρειαν τού παρελθόν-τος βίου του, ούδέ τās άττια άτινα τόν έξη-γάγκασαν να εγκαταλείψη τήν μακρινήν και ευ-τυχή πατρίδα του και να έλθη εις Γαλλίαν, διά να εγκαταστήσει μίαν έπιτυχήν έπιχείρη-σιν.

Τών Παρισίων. Μη έπιθυμών, προφανώς, να συνάψη σχέσεις, έχρη ή υποτίμη τόν καιρόν του εις μακρούς εκδρομάς επί ασκοινην, έτε εις έπιστημονικές εργασίας, εις τās όποιās έ-πεδίετο υπό συνθήκας έντελώς μυστηριώδεις και άποκρύφους, συμμετέχοντες εις αυτάς και τού πιστού και άρρωσμένου γραμματέως του Βιλμπουρ. 'Οσμπορν, επί τήν έχειμυθίαν του όποιου έφαινετο έχον τυφήν έμειστοσύνην.

Ο παριζέσιος αυτός βίος τών διήγειρος τήν περιέργειαν και τās ύπονοίας τών χωρικών. 'Αλλοι έλεγον: «Ελνε ένας μακιαγός!» 'Αλλοι έββαίονον νινόντες χαρακτηριστικώς τήν κεφαλήν: «Ελνε ες τυχροδωκίτη!...» 'Ο αν, μίαν ήμεραν, πρής γενικήν κατάπληξιν, έθα-σεν εις τήν έπαυση μία νεαρή κόρη, έξαιρε-τικώς ευμορφή, χαριτωμένη, με μάλλινα μα-ρια, με βλέμματα μελιδύνα και μετρίδια άγγελι-κόν. Τήν έπαυρον έγώσθη ότι ή νεοελθούσα όνομάζετο Ρόζα, ότι ήτο θυγάτηρ του Τζίμ Μίλτον και μί άφου συνεπλήρωσε τās σπου-δάς της εις μίαν άνωτεραν σχολήν, έπαρηγό-ρετο να ζήση πλησίον του πατρός της. 'Επι-στευθή τότε ότι επί τέλους ο 'Αμερικανός θά μετέβαλλε τήν ζώην τής μονώσεως, εν τή όποιή έξη έως τότε. 'Αλλ' ούδεμία μετβολή έπήλθε.

Η έσοδος τής έπαύσεως παρεμένη έπιμόνος κλειστή και, πλην μερικόν καθηγητών, μετα-κληθέντων εκ Παρισίων διά να τελειοποιή-σουν τήν μόρφωσιν τής Ρόζας, ούδεις άλλος δ εσκελίσε τήν κατοίχη τήν κατοικία του 'Αμερικανού. Και ο βίος αυτός ούδόλως έφαί-νετο να έστενωώρη τή Ρόζαν, ή τις, πάντοτε εύθυμος και γέλαστή, ήγάτα τόν πατέρα της όσον και αυτός έκείνην.

Μία όμως έπίσκεψις του Ζικντέ Τρεμέξ, διά κάποιαν ύποθεσιν άφορώσαν τόν με-σοτόχον όστις διηκούριζε τούς κήπους τών δύο έπαύσεων, συνετέλεσε όστε να μεταβληθή άρδην ή ζώη τών οίκων τής βίλλης 'Αρ-μπούά. Ο κύριος Τρεμέξ, παρά πάσαν έλ-πίδα του, ευρεν εις τήν άρρώστων του Τζίμ Μίλτον ένα τέλειον τζέντελμαν, ένα έξαιρετι-κώς πολιτισμένον και ευγενή άνθρωπον. Και οί δύο άνδρες συνεπάθησαν άμέσως και άμοι-βαίως άλλήλους.

Προικισμένοι άμφοτεροι διά μεγάλης άντι-λήψεως και διασθητικής ίκανότητος, ήγηθή-σαν ο εις τόν άλλον και κατέστησαν φίλοι έγκάρδιαι και έπιστοί και μετ'όλιγον, ο Τζίμ Μίλτον, κρίνον ότι ευρεν επί τέλους ένα θετικόν και έμπιστον φίλον εις τόν κ. ντε Τρεμέξ, άφηνθή εις αυτόν τήν ζώην του.

Κληρονομιάς κολλοσιαιαν περιουσίαν και έπιθυμών να καταστήσει κατ'επιλήξιν εις τήν άν-θρωπότητα, χάρις εις τήν έφρευτικήν ιδιο-φρσίαν του, κατέκτησε τήν γενικήν ύπόληψιν και έκτίμησιν και ειχε δημιουργήσει μεγάλην φήμην, από τού τρακοστού ήδη έτους τής η-λικίας του. Τό μέλλον δινωίγετο ευρό και φωτεινόν ένώπιόν του. 'Αλλ' έν τραγικόν δυ-στιχημα ήλθε ν' άνακόπη τόν δρόμον του. Η σύζυγός του τήν όποιαν έλάτρευε και ή μικρά κόρη του ευρον οίκοτρον θάνατον εις μίαν σιδηροδρομικήν σύγκρουσιν. 'Ητο πολύ σκληρόν τήν πληγήν και διά να μη χήση τόν λογικόν του κατ'εργον εις τήν Γαλλίαν. 'Αλλά και παρ' αυτό θά ύπέκυπτεν ίσως εις τήν ό-δύνην ή όποια τόν κατέρωθεν, εάν ένα πρην ένώ περιεπάτει μόνος του εις τήν δάσος Φον-τινεμπλόκ δέν ένειντο ή προσοχή του από ένα άσθενέον κλυθυμύρισμα. Προστρέξας εις τή σημείον όπόθεν προήρχετο τή κλυθυμύ-ρισμα αυτό, άνεκάμνην εγκαταλειμμένον έν μέσφ τών θάμνων ένα μικρό κοριτσάκι, τή όποιον έκλαυεν πεινασμένον, φροσιμένον, ά-γωνιόν. Μόλις τή άνήγειρεν εις τούς βρα-χιόνάς του, έπαιψα να κληή. 'Ενοτικωδώς έ-νεθυμήθη τήν μικράν κόρην του, ή καρδία του συνεκινήθη διά τή άτυχήν αυτήν χερουβείμ, τή όποιον, θρημανθέν εις τās άγκάλας του, ήρχισε να μετρίδια άγγελικώς, και όπεράσε να τή κρατήση, να τή αναδρέψη, να τή κάμη θετήν κόρην του, ίν' άντικαταστή η δι' αυτής τήν άπολωσθεσαν πραγματικήν τούτην.

Και άφροσώθη άμέσως εις τήν ανατροφήν της, ήτις τού λοιπού θ' άπετέλει τόν μόνον σκοπόν τού βίου του. Τήν όνομασε Ρόζαν, και ή Ρόζα, όταν έμεγάλωσε και ήλθεν εις θέαν να έννοσην, ό,τι έπαρθε ύπερ αυτής: ο θετός πατήρ της, άνεκατέκλιθη εις τήν στο-ργήν του με μίαν άπείραντον, τρυφεράν έγνω-μοσύνην, μεθ' ής και τή υϊκόν φίλων συν-ανειμνύετο.

...Ίδου τι ο Τζίμ Μίλτον άφηνθή εις τόν κ. ντε Τρεμέξ, όστις μετρίδια συγγινύσεως τού έσφιξε θεομύτην τήν χείρα. 'Από τής στιγμής άφ' ής έλυνε καταστήσει οί καλλιτερι-στές.

λιν. Τήν επομένην ο Τζίμ Μίλτον και ή Ρόζα άναπέδιδον τήν έπίσκεψιν εις τούς ένοί-κους τού κτήματος ντε λά Φονταί.

Η κόμησα Ζακελίαν, εθούσι από τής πρώ-της συναντήσεώς της έμεινε ένθουσιασμένη από τήν καλωσινήν τής Ρόζας, τήν όποιαν πάλιν κατέβλεπεν ο χαριτωμένος Γιαννάκης, ο μικρός υιός τών ντε Τρεμέξ.

Και έκεινο τή όποιον ή ο μοιραϊόν επήλθεν... 'Ο θελακτικός πρίγκηψ, τών όποιον ύλοι αι νεαράι παρθένοι όνειρευόνται, έφανερώνθη εις τās όμματα τής Ρόζας υπό τήν μορφήν τού Ροζέ ντε Τρεμέξ, όστις συγκατώκει μετρί τού ά'ελεφού του Ζακ. 'Ο Ροζέ ευρεν έπίσην τήν Ρόζαν θαυμασίαν, και ο έρως εισέδυ εν εις τήν καρδίαν άμυρτότρον. Τό τρυφερόν ιδύ-λιον ήρχισε, χωρίς έπί τινα καιρόν να έπέλθη και ή έρωτική έκμυστήσεως. Τέλος, ένα δει-κνόν, ένφ ή Ρόζα, ορμώδως, περιέφερεν ά-σκόπα τή βλέμμάτα της εις τόν άνθισμένον και μυροβόλον πάρκο, ο Ροζέ έφανερώνθη ένό-πιόν της.

—Καλήμερα Ρόζα! —Κολήμερα Ροζέ! 'Επικρολούθησε μικρά αυγή κατά τήν διάρ-κειαν τής όποιās τή βλέμμάτα τών συνητή-θησαν, αι ψυχαι τών ήνώθησαν και ο Ροζέ συνεψιφεν εις μίαν φράσιν τή έρωτικόν ποιή-μα, τή όποιον συνέθετεν ή καρδία τού: —Δέν ελνε άλλήθεια ότι άγατώμεθα; —'Ω! ναι, Ροζέ, άγατώμεθα!

Και ένφ ο άδελφός του Ζίκ τήν έουρε διακριτικά πρής έαυτόν και άπέθετε τή πρώ-τον φίλημα εις τήν κρινώδες μετόπν τής, τή όποιον με παρθενικήν άδωότητα τού προσ-εφρέτο, ή Ρόζα, φρικώδως, έξηκούσθη: —'Τώρα έννοώ!... 'Εκείνη ή γορά πού έδο-κίμ'εθα όταν εισθε κοντά μου... εκείνη ή λήπη πού με έπαινα, όταν έφεύγατε—τώρα έννοώ!— ήγον ο έρωσ!

—Ναι, Ρόζα... και σήμερα άμέσως, άν μου τή έπιτρέψη, θά παρακαλέσω τόν άδελφόν μου να ζητήση από τόν πατέρα σου να γίνης δική μου.

—Είμαι βεβαία, ότι ο μπαμπάς μου ν' ευ-χαρίστησιν θά τή δεχθή.

Και, ένφ μία σιαά διήρχετο από τή βλέμια της, προσέειπε: —Φέρετε ένα μεγύλο όνομα, κύριε Ροζέ... κόμη;... 'Εγώ είμαι ένα πτωχό παιδί πού τή όβλη κανό τού δρόμου.

—Τι σημασίαν έχει αυτό άφου ο' άγαπώ και θά σου δώσω τ' όνομά μου.

—'Ενα μυστηριόν πλ. νάται γύρω από τήν γέννησιν μου. Ούδέποτε ο κ. Μίλτον κατώ-θως ν' άνακαλύψη τή έλάτρησιν ήως τής άληθινής καταγωγής μου.

—Ρόζα, δέκοψεν ο Ροζέ, ή καταγωγή σου δέν ν' ενδιαφέρει καθόλου. Σ' άγαπώ, θά σε κάμω σύντροφον τής ζωής μου, φίλκα άγ-γελόν μου...

—Ναι, αυτό θέλω κι' εγώ με όλη μου τήν καρδιά. 'Ως τόσον, ήτις στιγμή αυτή πού μου μιλάτε, ένας φόβος μου έρχεται.

—Ποιός; —Δέν θέλω να σάς ληψώ; όμως πρέπει να σάς άποκαλύψω κάτι πού έκαράτησα μυστικόν κι' από τόν πατέρα μου άκόμη... Ροζέ... 'Από κάμποσον καιρόν έχει άρχισει να με πιάνη μία παράξενη ταραχή, κάποιος φόβος άνεξηγήτος... Σέ ώρισμένες στιγμές και τή βράδι ίδιως, όταν είμαι μόνη, μου φαίνεται ότι ή ψυχή μου φεύγει από τή σώμα μου και πλονάται μακράν άπ' αυτό... και τότε μένω σαν ένα κορσελάκι πού τή φέρνει έδω κι' εκεί ο άνεμος, χωρίς ψυχήν, χωρίς θέλησιν, χωρίς δύναμιν. 'Επειτα με καταλαμβάνει έιας άλλος έπιάλτης άκόμη τρομερώτερος... νομίζω ότι κοντά μου, πολύ κοντά μου, περιέρχεται ένας κακός ίσκιος, ένα φάντασμα άπαισίον, τή όποιον προσπαθεί να με άπομακρύνη άπ' τή κάθε τι πού άγαπώ, από τόν πατέρα μου, από σάς και με σπρώχνει με δύναμιν πρής μίαν άβυσσον έρεβώδη, άποσμέτρητον... Κοι αυτήν τήν στιγμήν παγώνω δλόκληρη... Αισθά-νομαι να με δδηγή μία δύναμις άκατανίκητος. 'Εχω τήν έντύπωση ότι είμαι μία ζωσα νεκρά... Πηγαίνω... πηγαίνω... δέν ξερω πού... ελνε φοβικόλον.

—Ρόζα! —Τότε συλλογίζομαι μήπως αυτό τή κα-κόν πνεύμα πού προσπαθεί να με κατακυ-ρευήσιν δέν ελνε μία άναθυμίασις, μία εκδή-λωσις τού παρελθόντος μου πού δέν γνωρίζω... και μήπως αυτό τή κακόν πνεύμα δέν θέ-λει να μου επιβάλη κάποιαν εκδίκησιν μα-κρονήν, μυστηριώδη, τής όποιās θά είμαι τα-τοχρόνος τού όργανον και τή θύμα!

—'Αβρά μου δεσποινίδα, πού έπιμένετε να θέλετε τήν άλληλογραφίαν μου, μεγάλη τιμή ή μή ν' εδωρίστησιν αυτό, θά με συγχωρήσετε ό-μως πού δέν έγω καιρόν, άτυχώς, ν' άπαντή-σωτε εις όλας, ούτε έγκαιρως και έν έκτάσει. Μη μου παραπονισθε λοιπόν, διότι, σάς τή βεβαίω, ή άμέλειά μου δέν προέρχεται από άδιαφορίαν. Και κάτι άλλο: Τά γραμμάτα σας μή μου τ' άπευθύνετε πλέον διά τού πόστ-ρε-σιάντ, διότι ή διανομής'ς μου έχει πάγει από πολύ κακό μάτι, δέν ξερω γιατί—μήπως ξε-ρωτε σεις; Γράφετέ μου «Διπλωμάτην». Γρα-φισία «Σφαιρας».

—Συναίνω και 'Αθηναίος. Παρηγορήσατε ένα θλιμένον νέον. Γραφισία «'Ονειροπόλο» p. r. 'Αθήνα.

—'Αναλλάσσω c. p. με νέους άπαξάπαντας «Καϊνάρα» p. r. 'Αθήνα.

—'Αναλλάσσω c. p. με νέας άπαξάπαντας «Ραμανταμά» p. r. 'Αθήνα.

—'Ουάνα... Μά πρής; θεού άκόμη; Περι-μένο μου βιάζομαι πολύ βιάζομαι! «Rose Printemps».

—'Αναλλάσσω έπιστολάς κι' c. p. παντα-χόθεν. Γράφισια E. A. p. r. Μιτυλήνη.

—'Αναλλάσσω έπιστολάς και κάρτας με ά-παξάπαντας. «Φρικόν λάθος», 'Ιωάννινα.

—'Αναλλάσσω c. p. πανταχόθεν. «Μαγευ-μένη Θεά». Σκούρα, Σπάρτης.

—'Αναλλάσσω c. p. με νέους Σπάρτης. Διεύθυνσις: «'Ουγάτηρ Ταυγέτου», Σκούρα, Σπάρτης.

—Ζητώ δι' άλληλογραφίας να γνωρίσω νέαν ζωηράν με σοσιαλιστικās ιδεάς. Γράφισια υπό τή στοιγία Σ. Χ. p. r. Βόλον.

—'Ωραϊόν φύλον! Παραπονούμαι! Ναι, παραπονούμαι, γιατί δέν βρέθηκα μιά Σας να μου γράψη και μίαν πού με τόση όμειή μπήκα στο σάλονι τής άγαπητής «Σφαιρας», γιά ένα ώμορφο, όπως έγραφα, σκοπό». Γιά άνα-θεωρήσει τήν πέμπτη δήλωσι υπό φύλλο τής δης τού μηνός Φεβρουαριου και θά ήθελε πώς ελνε πολύ δικαίον τού παρτίονό μου! Και δέν πιστεύω να μ' άφήρης μ' αυτό Σύ, πού σκορ-πιάς τόσες χαρές, Γυναίκα! «Φιλήθονος», p. r. Δράμα.

—'Αναλλάσσω έπιστολάς και κάρτας με ά-παξάπαντας. «Φρικόν λάθος», 'Ιωάννινα.

—'Αναλλάσσω c. p. πανταχόθεν. «Μαγευ-μένη Θεά». Σκούρα, Σπάρτης.

—'Αναλλάσσω c. p. με νέους Σπάρτης. Διεύθυνσις: «'Ουγάτηρ Ταυγέτου», Σκούρα, Σπάρτης.

—Ζητώ δι' άλληλογραφίας να γνωρίσω νέαν ζωηράν με σοσιαλιστικās ιδεάς. Γράφισια υπό τή στοιγία Σ. Χ. p. r. Βόλον.

—'Ωραϊόν φύλον! Παραπονούμαι! Ναι, παραπονούμαι, γιατί δέν βρέθηκα μιά Σας να μου γράψη και μίαν πού με τόση όμειή μπήκα στο σάλονι τής άγαπητής «Σφαιρας», γιά ένα ώμορφο, όπως έγραφα, σκοπό». Γιά άνα-θεωρήσει τήν πέμπτη δήλωσι υπό φύλλο τής δης τού μηνός Φεβρουαριου και θά ήθελε πώς ελνε πολύ δικαίον τού παρτίονό μου! Και δέν πιστεύω να μ' άφήρης μ' αυτό Σύ, πού σκορ-πιάς τόσες χαρές, Γυναίκα! «Φιλήθονος», p. r. Δράμα.

—'Αναλλάσσω έπιστολάς και κάρτας με ά-παξάπαντας. «Φρικόν λάθος», 'Ιωάννινα.

—'Αναλλάσσω c. p. πανταχόθεν. «Μαγευ-μένη Θεά». Σκούρα, Σπάρτης.

—'Αναλλάσσω c. p. με νέους άπαξάπαντας «Καϊνάρα» p. r. 'Αθήνα.

—'Αναλλάσσω c. p. με νέας άπαξάπαντας «Ραμανταμά» p. r. 'Αθήνα.

—'Ουάνα... Μά πρής; θεού άκόμη; Περι-μένο μου βιάζομαι πολύ βιάζομαι! «Rose Printemps».

—'Αναλλάσσω έπιστολάς κι' c. p. παντα-χόθεν. Γράφισια E. A. p. r. Μιτυλήνη.

—'Αναλλάσσω έπιστολάς και κάρτας με ά-παξάπαντας. «Φρικόν λάθος», 'Ιωάννινα.

—'Αναλλάσσω c. p. πανταχόθεν. «Μαγευ-μένη Θεά». Σκούρα, Σπάρτης.

—'Αναλλάσσω c. p. με νέους Σπάρτης. Διεύθυνσις: «'Ουγάτηρ Ταυγέτου», Σκούρα, Σπάρτης.

—Ζητώ δι' άλληλογραφίας να γνωρίσω νέαν ζωηράν με σοσιαλιστικās ιδεάς. Γράφισια υπό τή στοιγία Σ. Χ. p. r. Βόλον.

—'Ωραϊόν φύλον! Παραπονούμαι! Ναι, παραπονούμαι, γιατί δέν βρέθηκα μιά Σας να μου γράψη και μίαν πού με τόση όμειή μπήκα στο σάλονι τής άγαπητής «Σφαιρας», γιά ένα ώμορφο, όπως έγραφα, σκοπό». Γιά άνα-θεωρήσει τήν πέμπτη δήλωσι υπό φύλλο τής δης τού μηνός Φεβρουαριου και θά ήθελε πώς ελνε πολύ δικαίον τού παρτίονό μου! Και δέν πιστεύω να μ' άφήρης μ' αυτό Σύ, πού σκορ-πιάς τόσες χαρές, Γυναίκα! «Φιλήθονος», p. r. Δράμα.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ 10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

'Αβρά μου δεσποινίδα, πού έπιμένετε να θέλετε τήν άλληλογραφίαν μου, μεγάλη τιμή ή μή ν' εδωρίστησιν αυτό, θά με συγχωρήσετε ό-μως πού δέν έγω καιρόν, άτυχώς, ν' άπαντή-σωτε εις όλας, ούτε έγκαιρως και έν έκτάσει. Μη μου παραπονισθε λοιπόν, διότι, σάς τή βεβαίω, ή άμέλειά μου δέν προέρχεται από άδιαφορίαν. Και κάτι άλλο: Τά γραμμάτα σας μή μου τ' άπευθύνετε πλέον διά τού πόστ-ρε-σιάντ, διότι ή διανομής'ς μου έχει πάγει από πολύ κακό μάτι, δέν ξερω γιατί—μήπως ξε-ρωτε σεις; Γράφετέ μου «Διπλωμάτην». Γρα-φισία «Σφαιρας».

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Πάρσενε δέν τήν δέλω

'Οταν τή νύχτα σιωπήλη ή φύσις ήσυάζει και τή φεγγάρι εις γλωμιάς άγνής του σκορπάει, τότε κι' εγώ σηκώνομαι στό ντίημα της να πάγω και τή κανδήλι τού σβυστό ν' άνάψω γιά ένθύμιον.

'Ο πόνοσ πού μεσ' τήν καρδιά ελνε έμφωλιασμένος άφνειν μία δειδέσο στη θλίψη τή μεγάλη, και στεναγμοί και δάκρυα πληρούν τόνόκητόπο, και δάκρυα μουσκεύουν τόν πέτρινο σταυρό.

Είμαι τή μόνή στήλησ πού φέρω ό άγάπη! καί σύνορμα στόν έθνο σου άλλ' από τή τάδάρκα δέν έγω νάσπορφέροσ, παρ ά τήν μου τή ζωή. Πάρσινε δέν τήν θέλω βαρέθηκα δίχως έσόν τόν κοσμο πιά να ζώ.

Μάρκος Σκλάβος

ΤΗΛΕΓΡΑΜΜΑΤΑ

Γ. Βαϊάνον. 'Εστίλσον. Μόνον τή ειδύ-λιον ύπάρχει εις β' βόλον.—Παπαδάλην. Συν-εργασία δεκτική.—Νίκον Ζίν. Θά στοιχίση δε 7,80 και να τή στείλετε καθαροεργασμένον.

'Αγρο. Παυλόπουλον. Στέλλονται τακτικά και μάλιστα μās έπεστράφησαν και μερικά. Τά έναστέλλομαι και πάλιν. Συνδρομή λή'ει τή 28η Μαριου. Σ Παπακόσταν. Τόμος έστά-λη. Εύχαριστούμε θερμώς.—Σουλ. Μπούτην. 'Από τού γρατείον μās στέλλονται τακτικώς.—Δ. Κόττην. 'Εστάλη και ο τόμος.—Μαρ. Σκλά-βον. Διότι περιμένον τήν σειράν τών.—Σάκη. Είς φύλλα δραματός δέκα.—Ν. Μαυροφόρον. 'Αντίτιμον εις τήν παλαιάν τιμήν.

'Ελήφθησαν αι συνδρομήσ τών κ. κ. «Στρα-τιωτικόν 'Ιπλότου», Pappadelis, Ver. Angelo Γ. Τσεδάκη, Ν. Δεληνασίον, Έμμ. Μπαρμπάλη, Δημ. Α. Κόττη, Ζαχ. Παπαδάκη.

Κονσι. Συρίγον, άντιπρόσωπον «Σφαιρας» έν Πόρτ-Σαΐδ. 'Ενεγράφησαν συνδρομηταί οί κ. κ. Δ. Φωτόπουλος, Α. Παρδάσιος, Ευάγ. Γεωργίου, Στελ. Τσεβρίνης, Γ. 'Αρβανιτό-πουλος, Χριστόδ. 'Ιερωνυμίου; και Νικ. Λαμ-πρινουδάκης.

ΤΑ ΦΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

'Εκαστή έγκρισις ή άναπόσεις διά τή 1920 δραματική μία. Οι έγκριοντες φευδώνυμα πρέπει να μās γρά-φουν τή όνομα και τήν διεύθυνσιν τών.

'Φιλήθονος», «Γαλαρίας», «Η Μανούλα σας», «Περικλανόμενος 'Ερημίτης», «Φύλαξ τής Τιμής», «Καϊνάρα» «Ραμανταμά» και «Rose de Mai».

Η συνέχεια τής «'Εξομολογήσεως ένός 'Ε-ρωςτού» ένεκα τής ένάφρεσις τής δημοσιεύσεως τού 'Γιούντεξ» αναβάλλεται διά τή προσεχές.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΛΔΟΝΗΣ

'Ο Ιατρός κ. Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ θεραπεύει τάς δυσμορφίας τού προσώπου, άνώματα σχήματα ρινός, όφρύνων, ρυτίδας, πλαιιάς ούλας χυράδων, τραυματίων ευλογίας ή έγκυαμάτων, κηλιδας έρημιάς, έξανθήματα ήην υπερτρίχων ταγώς και οίκτως άνευ καταστροφής τού δέρματος, λευκάς τρίχας, τριχόπτωσιν, πιτυρίασιν, φαλόκρωσιν, τρι-χοφάγον, άνώματα σχήματα τού σώματος, άστροφίας ή υπερτροφίας ώμου, όσφύρος, στήθους, άκρον, παχυσίασιν γενικήν ή τοπικήν. Αύθησις τού άναστήθησιν ή πλαστικόνος σώματος. Θεραπεία λευκάν-σεως τού δέρματος και συμβουλαί καλλο-πής προσώπου, κόμησ και σώματος. 'Επι-σκέψεις 10 12 και 5-6.

'Οδός 'Ερμού Φωκίανος 6.

Μετά μεράλης έσωτιχίας έβακομυθεί να ωαίζετα εις τή ΠΑΝΘΡΑΚΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΤΑΙΝΙΑ

Εντόκων Τραματίων

'Από 10 Δεκεμβριόν 1919: Τρίμηνα . . . . . 5 ο)ο 'Εξάμηνα . . . . . 5)12 ο)ο 'Ετήσια . . . . . 6 ο)ο

ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΤΑΣΩ

Του Κ. Χατζοπούλου

'Αν δέν ειχε τās στριμένα μουστάκια και τήν παλιά τριμένη χωροφυλακική στολή, πού τή φορούσε πάντα με τόν κοντό τον παντα-λόνη, δέ θά πίστευε ένας πού τόν γνώριζε πώς αυτός ο άνθρωπος ειχε βασιάνει κόσμο με τή βουδούλα, με καυτά αυγά σεις άμασκάλες και με άγκάδια στα νυχοσ δίρα. 'Ωστόσο από συνήθεια τού άρεσε να περνά στον κόσμο άκόμη γιά χωροφύλακας. Και γιαντ τόν ειχε φέρει κίολας ο πατέρας μου, γιά σκιάχτρο τών τσοπάνηδων πού τού βροκούσαν και τού κλέβαιε τās σπαράσ στον κάμπο. Και καρβα-λώνας ο Νικολούλας τόν τεκνεφένικο, τή μι-σόςταβρο ψηρή γυρίσε τή χροσάφια με όσω στή

Του Βράμν τα καρώματα
ΧΑΡΤΟΜΠΑΙΓΝΙΟ

Κι' η κοσκινού τόν άντρα της με τους πρα-
ματευτάδες! όπως τὸ λέει κι' η σύναψι. Δὲ
γελᾷς, ρε οίκουμένη άστειτη, μά εἶνε γιὰ νά
μὴ γελᾷς; Νά μιλάνε κι' ἄλλοι, νά σοῦ μιλή-
κι' ὁ Πάτερ Ἀγκαθάγγελος περὶ παιγνίδι,
λέει, ἐπειδὴ καὶ τοῦ στήσανε τὴ μηχανή στο
μπικαρό καὶ τοῦ ξηγήσανε τὸ κομπόδεμα.
Τὸ τύπος καὶ στὴ «Σφαῖρα» κι' ὄλας γιὰ νά
μαζέψῃ τὰ συχαρία! Ὅσοι κι' ἀπὸ μένα
πέντε νάχῃς δέκα; ρε βρακιβελάδα, καὶ πέρασ'
αὔριο νά σοῦ δώκω καὶ τὰ ρέστα. Κάτι τέ-
τοια κοροϊδάκια σάν κι' ἐσέγγ ἄ δὲν ἦτανε,
τι θά γενόμαστε κι' εἶσις οἱ κουτοί, λέω!...
Σοῦ κακοφαίνεσαι, ρε κύριος, πού στὰ λέω;
Καὶ μένα; μά τὸ ναί, πολὺ μοῦ κακοφαίνεσαι
νά σέ μαγκάνουνε οἱ τζοισδῶροι καὶ νά σοῦ
τσιμπάνε τὰ φιλά, γέρον ἄθρωπο, πού ξέρεις
καὶ πέντε γράμματα κι' εἶσαι καὶ τελειόφοι-
τος τοῦ Καραμάνου. Ντροπῆς, καὶ μένε! Ἐὼ
σὲ συμπαθῶ γιατί φουκαράς εἶσαι κι' ἐσύ,
καὶ θά σοῦ πῶ μιὰ κουβέ-τι, άνευ μηδὲν πα-
ρεξήγησι, κι' ἄ θέλεις ἄκου με: Τὸ χαρτί, ἄ-
δρεφός, εἶνε μυστήριον, ἐπιστήμη, σοφωμονική.
Πρέπει νά κάνῃς τὴ θηρεία σου στὴς Κεν-
τρικές, νάν τὸ σπουδάξῃς με τὸ νί καὶ με τὸ
σίμα. νά βάλῃς πῶστα τὸ σακκάκι σου κι' ὅ
στερις νάρθῃς νά μοῦ πῆς πῶς τὸ ξέρεις—
μητῆς; Κι' ὄντας πιάνῃς τὴν τράπουλα στὰ
χέρια σου νά κουβεντιάζῃς με τὰ χαρτιά—ψέμ-
ματα, ρε Μανιῶ μοβόρα; Σὲ ξηλέψανε, ρε
ἐπίζηλη, καὶ δὲ μ' ἄρῆνουνε ν' ἀποτελειώσω
τὸ προικίδι σου με τῆς σκαλέττες. Ὅλα τὰ
χαρτομπαίγνια σφαλίζανε, γιατί τὴ κυνηγᾷ
ἡ ἀστινομία. Ἐγνοία σου ὁμως, ρε ἔ σρον ἡ ἴσιου
—τέτοια κοντομπασμένη
ποδεῖσαι, ἕτερο τέταρο
ἔπρετε νά σὲ λέω— νά
μὴ σὲ μ' ἄλλῃ δράμ. Γιατί
καὶ δίχως τὸ χαρτομπαί-
γνιο, ρε μπαίγνιο, ἡ εὐ-
χη σου δουλεύει. Ἀς εὐ-
καλὰ τὸ τσικάκι καὶ τὸ
μπικριπούτι—ρίγων τὰ
ζάρια κι' ὄλο ἔξάρες
σκάνε, μπαρμπούραμου.
Κι' ἂν μᾶς τ' ἀπαγορέ-
ψουνε κι' αὐτὰ, ἔχομε
καὶ τὴ μπάτσικα, νομίζω;

Τὸ Βλαμνι

Παριονὴ Ζωὴ

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΩΝ

Μία χαριτωμένη τελετὴ βασιλικῆς στέψως
ἔγινε πρὸ ἑβδομάδος εἰς τὴν Γαλλικὴν πρω-
τεύουσαν, ἀνασυνδέσσει τὴν ὀραίαν παρισι-
νὴν παράδοσιν, πού ὁ πόλεμος τὴν εἶχε δια-
κόψει ἐπὶ τέσσαρα χρόνια.
Ἐξελέγη ἡ βασίλισσα τῶν βασίλισσῶν τῆς
καλλονῆς, διὰ τὸ mi-carême, τὴν Πέμπτην
τοῦ μεσοσαράκιστου, καθ' ἡμέρας—τὴν ὁποίαν
οἱ καθολικοὶ ἑορτάζουν σάν Ἀποκορή.
Ἡ τελετὴ, κατὰ τὸς παρισινάς ἐφημερίδας,
διεξήχθη ὡς ἀκολούθως: Εἰς τὴν μεγάλην αἴ-
θουσαν τῶν ἑορτῶν τοῦ δημαρχείου τῶν Πα-
ρισίων συνεκεντρώθησαν τὰ μέλη τῆς ἐπιτρο-
πῆς τῶν ἑορτῶν τοῦ mi-carême, γερουσιασταί,
βουλευταί, στρατηγοί, δημοτικοὶ σύμβουλοι,
δημοσιογράφοι, κλπ. Ὁ κλητὴρ ἐν ἐπισήμῳ
περιβολῇ καὶ εἰς ἐπίσημον τόνον ἀπήγγειλε τὸ
στερεότυπον:—Κύριοι, αἱ βασίλισσαι ἔρχονται.
Καὶ ταυτοχρόνως δέκα θελκτικὰ πλάσματα
εἰσέβηλον μετ' αρωπατὰ γέλοια εἰς τὴν αἴθουσαν.
Ἦσαν αἱ ἐκλεγείσαι κατὰ τὸς Ἀπόκροιο βα-
σίλισσαι τῶν διαφόρων τάξεων τῶν ἐργαζομέ-
νων γυναικῶν: ἡ βασίλισσα τῆς ραπτικῆς
π. χ., ἡ βασίλισσα τῶν δακτυλογράφων, ἡ βα-
σίλισσα τῶν φοιτητριῶν καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.
Μεταξὺ αὐτῶν ἐπρόκειτο νά γίνῃ ἡ ἐκλογὴ
διὰ ν' ἀναδειχθῇ ἡ βασίλισσα τῶν βασιλι-
σῶν. Παρετάχθησαν ὅλοι εἰς τὴν σειράν πρὸς
κοινὴν θείαν, ἔλαβον ὕψος σοβαροπρεπές, ὁ δή-
μαρχος τῶν Παρισίων τὰς προσεφώνησεν ὡς
ἐμπρέπει καὶ ἐνεχείρισεν εἰς ἐκάστην ἐξ αυ-
τῶν ἀπὸ ἑνα σκήπτρον μετὸν ἀριθμὸν του.
Καὶ ἡ ψηφοφορία ἤρχισε. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
ἀνγγελῆς ἐν πάσῃ ἐπισημότητι:—Βασίλισσα
τῶν βασιλισσῶν ἐξελέγη διὰ ψήφων 56 ἐπὶ 94
ἐν ὄλῳ ἡ δεσποινὶς Λουκία Μπατάγγ, βασί-
λισσα τοῦ Ἐμπορίου.
Μία κασταγὴ μινιόν, με κοντὰ μαλλιά, με
ἔξυπνο προσωπάκι με μάτια λάμποντα ἀπὸ
χαράν, ἐτῶν 18, ἀποσπάται ἀπὸ τὸν ὄμιλον
τῶν ἔστεμμένων καὶ προχωρεῖ μερικὰ βή-
ματα ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν παρισιαμέ-

ἈΜΑΡΤΩΛΗ ΣΤΗΛΗ
ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Ἄγγελος πρωτοστάτης
«Σφαιριόθεν» ἐπέμφθη
εἰπεῖν τοῖς ἀναγνώσταις
τὸ Χαῖρε!

Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον
τῶν τιμῶν τῶν φαγητῶν,
χαῖρε βῆθος δυσθεώρητον
τῆς τιμῆς τῶν θηλυκῶν.
(Παραλλαγή)

Χαῖρε ὕψος δυσανάβατον
τῶν φουστῶν τῶν γυναικῶν
χαῖρε βῆθος δυσθεώρητον
ντεκολιέ μέχρι ὀφθαλῶν.

Χαῖρε νεοπλουτῶν
πολυθρήλων θαῦμα,
χαῖρε νεοπτόχων
πολυθρήνητον τραῦμα.
Χαῖτε ἀρουρα βαστάζουσα
τὸ ἄχθος τῶν ἐροπλιστῶν
χαῖτε τράπεζα χορταίνουσα
λεγεώνας κοκοτῶν.

Χαῖτε τοῦ πολέμου
τὸ θρέμμα ἀισχροκερδία,
χαῖτε τῶν ἀισχροκερδῶν
περισσὴ ἡ ἀναίδεια

Χαῖτε τοῦ Βουρλόμη
τὸ κλεινὸν Ὑπουργεῖον
χαῖτε ταμπουρά
τῶν κενῶν στομαχιῶν.

Χαῖτε τῶν ἀμνῶν
τοῦ γάλακτος ἑλλειψίς,
χαῖτε τοῦ γάλακτος
τῶν ἀμνῶν νόθευσις.

Χαῖτε ἡ κρεάτων
νοπῶν ἐξαφάνισις,
χαῖτε τῶν κατεψυγμένων
κρεάτων ἐμφάνισις.

Χαῖτε ἡ ἐκλειψίς
ἐνοικιαστηρίων,
χαῖτε ἡ αὔξησις
τῶν ἐνοικίων.

Χαῖτε τῶν ξυλίνων
σητητῶν ὁ μύθος,
χαῖτε τῶν ἀστέγων
ἀπροσμέτρητον πλῆθος.

Χαῖτε τῶν ὑπαλληλικῶν
μισθῶν ἡ γλισχρογῆς,
χαῖτε ἡ τῶν αὔξεσων
διαρκῆς ἀναβλητικότης.

Χαῖτε τοῦ Μπολοσεβικισμοῦ
ὁ ἐρυθρὸς παραδεισος,
χαῖτε ἡ τῶν ἐργατικῶν
ἀξιώσεων ἀβυσσος.

Χαῖτε ταχύτης
τὸναυτοκινήτων ἡλιγγιώδης
χαῖτε διαμελισμοὶ
τῶν διαβητῶν φρικώδεις.

Χαῖτε τῆς γρίπης
ἐπιδημία,
χαῖτε καὶ σέξ
καὶ εἰς ἄλλα με ἡγεία.
Χαῖτε βίε ἀβίωτε. Ὁ Πάτερ Παχώμιος

Τὸ φεγγασάκι

Θλιμμένω ξεπροβάλλει
κι' ἀργοκυλαίε στὸν οὐρανὸ
τὸ φεγγαράκι τὸ γλυκί.
Καὶ νοιώθω τότε ἀγάλη
μέσ' στὴν ψυχὴ του νά γλυστῶ
μιὰν ἀχιτιδούλα του γλυκειά!

Ἀθῆναι Δις Πιπ. Παπ.

νων. Εἶνε ἡ βασίλισσα. Ὁ Δήμαρχος λαμβάνει
τὴν αὐτῆς Μεγαλειότητα καὶ τὴν ὄδηγεῖ πρὸς
τὸν θρόνον, τὸν ὁποῖον κατέχει ἡ μέχρι τοῦδε
Βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν. Εἶνε ἡ δεσποινὶς
Μαροσέλλα Γκυγιώ, ἡ ὁποία εἶχεν ἐκλεγῆ κατὰ
τὸ 1914 καὶ ἐπιφελουμένη τοῦ πολέμου ἐκρά-
τησε τὸ στέμμα ἐπὶ τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη ἡ
ἀθεόφοβη, χωρὶς ὅμως ποτὲ νά τὴν κατηγο-
ρήσῃ κανεὶς ὅτι κατεπάτησε τὰς συνταγματι-
κὰς διατάξεις. Ἡ ἐκπεσμένη Μεγαλειότης κα-
τέρχεται τοῦ θρόνου, καὶ με μίαν θερμὴν πε-
ριπτύξιν, περιβάλλει τοὺς ὄμους τῆς νεοελε-
γεῖσης με τὴν ἐσάρπαν, φέρουσαν τὰ χρώματα
τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, ἡ ὁποία ἐπέχει
θῆσιν οἰωνεῖ στέμματος. Ὅρισονται δύο δε-
σποινίδες τῆς τιμῆς, ἀνοίγονται σαμπάνιες
καὶ ἡ τελετὴ λήγει ἐνῶ ἡ ἔστεμμένη ἀποχω-
ρεῖ μεγαλοπρεπῶς καὶ ὑπερήφανος διὰ τὴν
ἐφήμερον βασιλείαν τῆς...
Ἐτσι διασκεδάζουν τὰ κορίτσια εἰς τὸ Πα-
ρίσι. Τὰ δικά μας κορίτσια δὲν νομίζουν δι-
εἰς καιρὸς νά καθιερώσουν καὶ ἐδῶ τὴν ὀραίαν
αὐτὴν παράδοσιν;
Ἡ Δις Νόρα

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοπλουτῶν
ΜΟΥΣΙΚΗ

Μῦτερ μη ἐξοχότατον,
Ἐπροκθὲ μετὰ μεσημβρίας ἐβγίκαμαιν ὡς
τὸν ὑπερίπατον ὄμου κὲ μαζὶ μαὶ τῶν ἀνῶ
μου καὶ με ὕπειρε εἰς τὴν πλαταία ὄπου ἔπε-
ζαι μουζικύ. Ἀχ! τί ὄρεσῶν πού εἶτο, μῦτερ
μοὶ τὸ μουζικί! Ἐκτατο. Ἐμπαζε ὄληγον τὸ
τεμάχιον ὄπου ἔπαιζον με τὸ Κίτσου ἡ μανά.

Ἦχανε ὄπο ὄλλα τάρρα, νταούλια, κλαρήνα
καὶ κατινις ἔταιρα, τὸ ὄπληον τὰ δημηλοῦν
γκλαπαδώρες. Μῶνο λαγούτα κὲ γκαΐδες δὲν
ἦχαν, ἐπειδὴ ὄπου δαῖν ἔζαιραν, ὡς φέγατε,
νά τὰ βαροῦν.

Εἶσαντε πολλοὶ φαντάρι ὄπου τὰ ἔπεζον,
ἀλά τὸ καλήταιρον ὄργανων τὸ ἔβαροῦσε ἕνας
Τσικολατένιος Στρατηῶτις, δη' ἀπὸ αἰπέξε
τόσον γληκὰ ὡσερ τὸ τσικολατῶν.

Τὸ ἦγα ἡκούσου πὸς
ὄτη ὕπερσου ἔπεζαι εἰς
τὸ θαῖατρο τὸ ὄπερετά,
τὸ ἔτήποναι καὶ αἱ ἐφη-
μερῆς. Κὲ ὄντες ἑρότυσα
τῶν σύξῆς μου τῆ τοῦ
ἦλθεν νά φύβει ἀπὸ τὸ
ὄπερατῶν κὲ νά γήνου
φαντάρως, ἐκῆγο ἔσκα-
σαι εἰς τοὺς γέλοιας ὄ-
σίν γάγας. Δηατί, περη-
καλὸ; Μεστῆρον!

Τὸν σεβασμηῶτατον πά-
τερ μοὶ φηλό καὶ τὸ
ἀειμνιστον ἀδελφύ μου
προσκηνό.

Μετ' ὕπολύψως
Ἡ κροῖα κόρου σου
μαδὰμ Γαρμφούλα

Οἱ διαγωνισμοὶ μας

ΤΟ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΨΕΜΜΑ

Ἄχ, ἀδελφέ! Φθάει πιά αὐτὴ ἡ σοφὰς
ρότης. Ἄς τὸ ρίζουμε καὶ λιγάκι ἔξω, νά ξε-
σκάσουμε κομμάτι, μιὰ καὶ μᾶς δίδεται ἄλ-
λος τε μιὰ καλὴ πρὸς τοῦτο εὐκαιρία...

Ἡ Πρωταπριλιάτικὴ ἡμέρα αὐτῆς φάρος
καὶ τῆς ἔξυπνης ψευτιάς, πλησιάζει. Καὶ ἡ
«Σφαῖρα» θά ἐκδώσῃ ἐντός τῶν σελίδων τη-
τὴν ἐξωφρενικὴν ἐφημερίδα τῆς. Γιατί εἰς τῆς
εὐθυμον αὐτὴν ἐκδίδουν νά μὴ λάβουν μέρος
καὶ οἱ ἀναγνώσται; Ἄξιον καὶ δίκαιον εἶνε
νά λάβουν. Λοιπὸν ἄς καθήσουν κάτω, ἄς ἀκο-
γίσουν τὸ μυαλό των, ἄς βάλουν εἰς ἐνεργεσιαν
ὄλον τὸ φερερετικὸ των δαιμόνιον, καὶ ἄς
σκαρώσουν ἕνα Πρωταπριλιάτικο ψέμμα. Νά
εἶνε ἔξυπνο, ἡ διατύπωσὸς του σύντομος, μὴ
ὑπερβαίνουσα τοὺς ἐκδοσις στίχους, καὶ πρὸ
παντὸς νά εἶνε δικό των, φρέσκο, δροσερό,
ὄχι ἀπὸ τὰ παλιὰ ἔκείνα πού ἔχουν γραφῆ
καὶ εἰπωθῆ ἕνα ἑκατομμύριον διαγ.

Πρόκειται περὶ πραγματικῶν διαγωνισμοῦ
ἔξυπνάδας. Ὅσοι καὶ ὄσοι ἔξυπνοὶ, λοιπὸν;
ἄς ἀνασκομπωθοῦν.

Ὅτι περιμένω νά μὴ στείλουν τὰ σπινθηρο-
βολήματα τῆς εὐρυτίας των μέχρι τῆς 25
Μαρτίου. Τὰ καλλίτερα ἀπὸ τὰ πρωταπριλιά-
τικὰ αὐτὰ ψέμματα θά δημοσιευθοῦν, τὸ δὲ
καλλίτερο ἀπὸ τὰ δημοσιευθόμενα θά βρα-
βευθῆ. Ὁ δρᾶστις του θά λάβῃ ἀπὸ τὴν
«Σφαῖρα» ἕνα φιλολογικὸν βιβλίον, ὄποιο
ζητήσῃ αὐτός, καὶ ταυτοχρόνως ὄ ἀνακηρυχθῆ
ἐν πάσῃ ἐπισημότητι Πρίγκηψ ἡ Πριγκήπισσα
— ἀναλόγως τοῦ φύλου— τῆς Ἐδφύτας. Πε-
ριμένω.
Ὁ Ἀχιωνντάκης

Πορτραῖτο

Γλυκὰ στὸ πρόσωπό τῆς
φεγγαβολεῖ ἡ ἀγνότης
σάν φῶς στὸν οὐρανὸ,
κι' ἀντιφεγγίξει θαυπερὸ
γχοῦδι στὰ μάγουλά τῆς,
καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά τῆς—
στεφάνη φρετινὸ.
Ἀπὸ μάτια καστανά,
ὄλόγλυκα, γεμάτα
με προϊνὴ δροσιά,
καὶ μάγουλα χιονάτα
με πορφυρένια χεῖλη—
ταιριάζανε σάν φίλοι
τὸ χιόνι κι' ἡ φωτιά.

Ἰππόκαμπος

Ἦσαν με ὄνα τρεῖς χαρὸς στὴν πίκρα φυρομένουαις,
ὄμως γιὰ μένα σὴ χαρὰ τρεῖς πίκρες ριζομένηαις.
Δ. Σολωμός